

GLAS NARODA

IZLAZI SRIJEDOM I SUBOTOM

POSLIJE PODNE

POJEDINI BROJ 30 PARA

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

OGLASI PO CIJENIKU

Vlasnik i izdavatelj: Marko Stojić

Odgovorni urednik: Ivo Aničin.

GLAS NARODA.

U ovim sudbonosnim i historičnim danima, u kojima se u Parizu vijeća o sudbini evropskih naroda,

duh ovog vremena i misli na davne borbe, na sve pretrpljeno zlo,

Ne može nijedno pero, da opiše, koliko je puk ovog kraja kroz dugi niz vijekova pretrpio u tuđem robovanju.

Pokrita je zemlja stratištima mučenika, jedine su riječi, što bi narod od svojih gospodara čuo: batine, vješala galije; pak je kao stalna jeka po klisurama našim zvučila riječ: tamnice, tamnice...

Nema tog rodoljuba kroz cijeli dugi povjesni vijek, koji nije okusio gospodarevih zatvora.

Neće više ovaj narod radi svojih prava tamnice, neće više tužba, neće vješala, neće da se boji govoriti materinskim jezikom, neće da ga se vrijeđa ni pljuskom ni korupcijom. Hoće naprotiv da mirno i spokojno živi po svojim rodnim vinogradima, u hladu svojih bujnih maslina, hoće bez mržnje na ikoga, da razapne svoja jedra na laganim svojim lađama.

Ne ćemo dalje, da nas itko više vrijeđa. Koliko li je uvrijeda palo na ovaj narod! Postojano ga se i sistematski crni pred tuđim svijetom. Ako je uvrijeda grijeh, mnogo i premnogo pretrpio je ovaj narod pred licem božjim.

Ali ipak uz ovaj najopravdaniji gnjev, u ovim najsudbonosnijim časovima, riječ je u narodu: Ne vrijeđaj nikoga! Naš je program: ne smijemo biti vrijeđani, ne ćemo vrijeđati.

Ovaj slavenski narod

i po mnogobrojnim razasutim otocima, gleda kako se sada svi narodi okupljaju oko svog kralja, oko svoje vlade, čuti ovaj narod

Traži narod mir uz mirno ognjište;

slobodu po našim crkvam, bilo da se narod krsti rukom, bilo Sv. trojstvom.

Velika je božanska mišao, a u toj velikoj misli pripovijedati ćemo iskreno bratstvo naših crkva.

U najvećoj buri svijeta, kad je bila u pogibelji sloboda cijele Evrope, pojavio se prorok sa zapada, veliki Wilson, mirnim i veselim licem, novim evanđeljem; najavio je svijetu slobodu naroda, samoodređenje naroda. Tada nedvojbeno postade za svakoga, da je pobjeda sigurna, sloboda stalna.

Vjerujemo velikom proroku, vjerujemo njegovoj objelodanjenoj istini.

Naše narodno jedinstvo.

Iz ove strašne lomljave, koja je opustošila naše najljepše krajeve, ugrabila nam cvijet našeg naroda, porušila sve veze i putove, iz ove strašne vatre, koja je i sam naš opstanak hila stavila na kušnju, izlazimo mi

i živote, ali jedno je ostalo kroz vijekove netaknuto, a to su naša srca, koja su uvijek kucala jednim kucajem i osjećala jednim osjećajem. Trebamoli zato dokaza? Eno nam naše narodne pjesme, u kojoj je ispremiješano sva naša povijest

Sav naš narod pjeva jednu istu pjesmu — narodnu pjesmu — pjesmu jednog naroda, protkanu jednim jedinim osjećajem: osjećajem zahvalnosti i ljubavi prema onima, koji su sve svoje žrtvovali, da zaštite jadnu rajnu

I danas će naš čovjek potrnuti, kad čuje, gdje mu slijepac uz gusle spominje Marka, Miloš Obilića, Jug Bogdana i njegovih devet Jugovića, Banović Strahinju i čestitog car Lazara i njegovu caricu Milicu — kosovku djevoku Janković Stojana i Smiljanić Iliju.

Ta je pjesma plod duše i srca jednog naroda; to je naše narodno blago, kojim možemo da ponosno istupimo pred cijeli svijet i da mu bez straha doviknemo:

Nego dogodilo se je baš obratno.

Bezobzirna magjarska naprasitost i njemačka sila izazvale su bijes cijelog svijeta proti sebi baš za to, što su htjele, da malu Srbiju pregaze i unište, a nas da za uvijek u svoj jaram upregnu.

Već od zloglasne aneksije Bosne i Hercegovine počinju u nas da se pune tamnice veleizdajnicima, atentatorima i revolucionarcima. Mi možemo da se ponosno pozovemo na svoje držanje i rad u najtežim godinama, kad se je plaćalo sa strane Austrije samo tamnicama i vješanjem. A to je tribut, koji doprinosimo o kojem smo i tada bili pot-

puno svijesni. Tko da ne zadržće, kad pomisli na 1912? Kumanovo-Bitolj —

kad se je u nas svaki dan na svaku vijest o novim pobjedama srpskim plakalo od radosti. Gdje su dani potištenosti i tuge, jer vidimo Srbe, gdje moraju da izprajne Skadar i svu Albaniju? Naša je dakle radost i žalost uvijek bila zajednička jedna jedinstvena? Samo privremeno mogla je Austrija, da pomuti te divne osjećaje. Svojim vješalima i tamnicama natjerala nas je, da se proti Srbiji borimo, ali to se je baš dogodilo na sreću i spas sviju nas.

Ta nas je njezina sila baš u pravom smislu potpuno i ujedinila. Kroz cijelo smo vrijeme rata radili na tome, da ju kao crvi iznutra rastočimo,

Plakali smo, kad smo čuli da Austrija ulazi u Beograd, a plakali smo opet, kad smo čuli, da bježi iz njega. Prvi put od tuge, a drugi od radosti. Uvijek dakle zajednička tuga i radost.

Neizbrisivi ostaju u našoj pameti crni i strašni dani iz god. 1915.,

nje- mačkom silom i bugarskom zasjedom preko albanskih gora, da traže sebi utočišta na osamljenom Krfu. Isto tako neizbrisivi ostaju u našoj pameti svijetli i veseli dani iz 1916,

da konačno 1918 u zajednici s jednim udarcem sruše bugarsku, njemačku i austrijsku vojničku silu.

Prvi je korak našeg Narodnog Vijeća u Zagrebu, kad su Srbi došli u Beograd: put u Beograd, da se pokloni princu Aleksandru i skupa s njime proglasi

Mi smo do svog pravog došli nešto kasnije negoli drugi kulturni narodi, a to za to, jer smo osim tuđe zlobe, koja nas je vječito zavađala i uckala jedne proti drugima, imali i svojih nekih vanjskih oznaka, koje su stale na putu našem ujedinjenju: Imamo tri imena. tri vjere, dvoje pismo (latinicu i ćirilicu), dva koledara,

jer sva tri imena mogu vrlo dobro i lijepo da skupa stoje, sve tri vjere da jednako budu poštovane, oba pisma upotrebljavana po volji svakog pojedinca. Eno nestalo je i ono malo razlike u koledaru. Imena ostaju — vjere ostaju — pisma ostaju, u jednoj lijepoj, bogatoj i velikoj zemlji, u kojoj ćemo naći o stvarene sve ideale jednog mladog, plemenitog i kulturnog naroda —

„Nedostojna“ agitacija. Pod tim naslovom u dopisu Marija Borsa iz Pariza dana 29. proš. mj. «Secolo» istog dana, iznaša, da bi jugoslaveni bili razvili do krugova američanske delegacije na mirovnoj konferenci

nedostojnu agitaciju lažima, fotografijama i lako dobavljenim ispravama o prilikama jugoslavena u okupacijom području po talijanskoj vlasti.

Koje bi to osvade bili iznijeli agitatori jugoslavenski nije rečeno, pak nam za to nije moguće znati, da li se radi o osvadama ili o istinitim događajima.

Preporuča se svakome ipak, da negovori krivo, u našim prilikama dostatno je govoriti ono što je istina. Inače smo uvjereni, da će kompetentni znati iz prikazanih okolnosti razabrati, što je istinito i što nije, a tko počinja protupravnih djela, morao bi biti toliko srčan, da ih priznaje.

Sitom i rešetom.

Moj prijatelj gospodin Achile Benedetti na temelju riža ili pirinča, koji se u sjevernoj Dalmaciji slasno jede, zaključio je da smo srodnicima Talijana, jer da i oni vole rižu. Ova mi se pirinčasta logika u velike sviđa. Ovih pak dana čitam u njemačkim novinama, da Nijemci sav bakalar iz Norveške pojedose, a ima već dvije godine da ga neprestano upotrebljavaju za hranu. Pošto se jednom rečenica «baccalà per la Dalmazia» odnosila isključivo na Dalmaciju, to bi mogli danas mi Jugoslaveni tražiti svu Njemačku, jer su nam oni gore po sladokusnosti za bakalarom ili morskim zecom sasna srodni. Sad neka gospodin A. Benedetti bira:

Pravo se reklo da dokon pop i kozliće krsti, pa tako i moj Achile uhvatio se pirinča. A tko ga ne bi slatko jeo poslije pune četiri godine? Pa da se ne namiješ.

Najdulji dalmatinski otok Hvar ili talijanski Lesina, ne zove se više Hvar nego Brač. Ako nevjerujete čitajte jedan mjesni list, koji poput «Smotre Dalmatinske» izlazi u dva jezika. Za ovaj se ne zna: tko mu je urednik, tko odgovorni urednik i gdje se štampa. Isti ovaj list donosi, da biskup Papafava usljed premještanja na Braču bio je u posjete Nj. Preuzviš. admiralu Millo. Za gramatičke i stilističke pogriješke ove vjestice ne preuzimam nikakove odgovornosti. Papafava je otputovao u svoje sjedište Hvar, da ovdje bude manji kvar.

U Betini je u nedelju u „bratskoj kući“ bio ples sa predstavom za razliku od: predstave sa plesom. Zabavu i ples počastiše svojom prisutnošću šjor Frane Salamun iz Ti-

jesnoga i don Jakov Foretić (zlarinski ptić) župnik Betine. Ovo je prvi ples i prva zabava. Betinjanci su u velike nezadovoljni, što se a ma ni jednog nije pozvalo, jer ni jedan nije prisustvovao. Drugi put malo više taktike.

Orazio Pederzoni pred nekoliko dana u kazalištu „Comunale“ na Rijeci pred otmjenom publikom razlagao je važnost svog novog izuma, prema kojem u 24 sata svi Talijanaši sa jugoslavenskim imenom pretvorit će se u čistokrvne Talijane. On je, naime moj Pederzoni došao do bogovske ideje, da od svih jugoslavenskih bezimena jednostavno odbaci onaj *ć* ili *ić*. Tako n. p. Grosić zvati će se Grossi, Matić Matti, Mudić Muddi, Gudić Guddi, Ludić Luddi. Dragi moj Oracije: pošto imademo mi Jugoslaveni mnogo imena, koja ne svršavaju na *ć* ili *ić*, to ti javljam, da ću dragovoljno preuzeti te odsječke, da ih nadometnem našim imenima, koji nemaju tog dočetka. Znaj ali samo, da će svi Grosići, Matić, Mudići, Grudići i Ludići ostati i bez tog dočetka svejedno potomci starih dobrih slavni Slavena, koji su ovdje po pisanju «Secola» već 1200 godina. Do vidjenja Oracije Pederzoni! Jojo.

Mirovna konferenca u Parizu.

U onom istom Parizu, u kojem su saveznici odlučivali sudbinom rata, u kojem je cijela Antanta sakupljala sve svoje umne fizičke sile, da izvjesti pobjedu prosvjetljenog svijeta nad njemačkim militarizmom, u onom istom Parizu, koji je znao da pobjedi i prisili Njemačku na primirje, vidimo danas okupljene predstavnike cijele Antante, gdje raspravljaju o miru. Pariz je osigurao pobjedu — Pariz mora da osigura i mir.

Nekada se je govorilo, da je Pariz mozak i srce cijele Francuske, a danas možemo da kažemo: ne samo Francuske, ne samo Europe nego i cijelog svijeta, jer su se u njemu našli uz predstavnike Europe i oni, koji se nijesu nikada do sada miješali u europsku politiku. Ovo je prvi rat i prvi mir, u kojima sudjeluju uz Europu i Amerika. I kô što je Amerika znala da pošalje u Europu sve svoje najbolje sinove, da nam pomognu u ratu i da nas dovedu do pobjede, tako nam i sada šalje u pomoć svoga najboljega sina — prvog svog gradjanina — svog presjednika, našeg apoštola — velikog Wilsona.

On je snagom svog uma odlučio u Parizu o pobjedi, odlučiti će, sigurni smo i o miru.

U mirovnu konferencu možemo dakle da gledamo čvrsta uvjerenja, da će znati i moći da otkupi svoju riječ o pravednom i trajnom miru.

Smijemo li mi, da budemo nestrpilivi, kad vidimo, da se u Parizu ipak ne razpravlja i ne odlučuje onako brzo i naglo, kô što bismo mi htjeli? Ne smijemo!

Moramo da budemo mirni da čekamo strpljivo, jer znademo, da se u Parizu odlučuje o najtežim pitanjima cijelog svijeta. Može li mirovna konferenca, da uredi skoro cijeli svijet u malo dana ili u malo mjeseci? Ne može i neće! Mirovna konferenca hoće da stvori nešto, što će cijelom svijetu osigurati mir i zadovoljstvo! U onome, što je konferenca do sada raspravljala i odlučivala, vidimo, da je prožeta i vodjena velikom mišlju o pravednosti i pravu, koje mora da unapred vlada svijetom. Dakle ne više sila i vojnička organizacija, nego pravda i sporazum medju narodima.

Da se naši čitatelji uzmognu uvjeriti, da ovo nijesu prazne riječi, prikazati ćemo u kratko i u glavnim crtama dosadašnji rad konferencie.

Kako je Antanta bila okupila u ratu oko sebe sve male narode, da pomognu, da se dodje do pobjede, tako ih je sada okupila, da pomognu oko sklapanja mira.

U prijašnjim konferencama nije se male narode ni pitalo za njihove želje, nego se je odlučivalo i bez njih i proti njima. Mali su narodi imalu jedino da čuju na koncu osudu i da joj se pokore. Veliki su dijelili i uzimali svaki za sebe, što bi htio, a mali su morali, da šute, jer su bili nemoćni. To isto se je dogadjalo i većim narodima, ako su se nalazili u nepovoljnijim prilikama. I svi su ti kongresi svršavali tako, da bi oni najmoćniji otišli kući tarući ruke od zadovoljstva, a svi drugi ogorčena srca obuzeti jednom jedinom mišlju: mišlju osvete. I tako je svaki ugovor o miru tjerao narode i države, da se spremaju za nove ratove. A drugčije nije moglo ni da bude. Svaka nepravda boli i izaziva i za to je baš Evropa i bila do zubi naoružana i uvijek u ratu.

Do sada smo čuli na konferenci više izjava iz usta Wilsona i predsjednika francuske republike Poincaré. Njihove riječi mogu da nas potpuno zadovolje, jer opetuju i ističu baš ona načela, za koja su ušli u rat, naime da se mora da odstrani svaka sila i premoć jednog naroda nad drugim,

Wilson je jednom prilikom rekao:

„Mi ovdje nijesmo predstavnici vladâ, mi smo predstavnici narodâ pa moramo da udovoljimo javnom mišljenju, kojem smo odgovorni za svaki svoj korak.

Presjednik je francuske republike rekao: „Narodi nijesu stvari i šahovske figure,

Mi možemo tim riječima potpuno da vjerujemo, jer su izgovorene od ljudi, koji odgovaraju za svaku svoju riječ i koji nijesu nijednu svoju do sada porekli.

Osim tih riječi imademo i čitav rad konferencie, koji pokazuje, da je krenula baš pravim putem.

Što je do sada raspravljala i zaključila konferenca?

Prvi je zahtjev cijelog svijeta da se najstrože kazne oni, koji su skrivili ovaj rat. Konferenca je to već zaključila, a što to znači? Neka znade svaki onaj, koji se hoće da igra sudbinom svijeta, da ne će proći nekažnjeno. To je opomena svima za unapred!

Druga i najvažnija tačka dosadašnjeg rada konferencie obuhvaća misao o Savezu

naroda. To je Wilsonova misao, koju je prihvatila sva konferenca.

Na mjesto dosadašnjih saveza i skupina država, koje su naoružane uvijek režile jedna na drugu, mora da se stvori savez svih naroda, koji će sporazumno uredjivati i upravljati svijetom, tako, da će rat biti onemogućen, a narodi će moći da se posvema posvete mirnom radu i uživanju onoga, što svojim trudom steknu! To je misao, koja će nam osigurati mir i koja će usrećiti cijeli svijet! Tom savezu mogu da pristupe svi narodi, koji su spravi da se pokoravaju odredbama toga Saveza. A pošto danas još Rusija i Njemačka nijesu unutra uredjene i nemaju svojih stalnih vlada to ih konferenca poziva, da se čim prije uredi, da mogu pristupiti u savez naroda i sudjelovati pri sklapanju miru! Što znači taj postupak? Znači, da konferenca hoće da dodje do općeg sporazuma sa svim narodima. A mogu li se takva pitanja u kratko vrijeme da riješe dobro i pravedno? Ne, proći će dulje vremena, ali će plod toga rada biti trajan i siguran.

Treće važno pitanje, kojim se je konferenca do sada bavila, glasi: Što će biti od njemačkih kolonija u Africi i Aziji? Zaključeno je da se Njemačkoj ne povrate, ali ne za to, što je ona potučena, nego zato, što se je pokazalo, da su Njemci vrlo nečovječno postupali s urođenicima i što su samo nastojali, da izvuku za sebe što više koristi iz tih zemalja, a da za te nesretnike nijesu učinili nikakva dobra. A koga će dopasti te kolonije? Svak je prije mislio, Englesku i Francusku, ali Wilson stavlja predlog, koji nam prikazuje Wilsona u pravoj slici apoštola i izmiritelja. On je predložio, nek se te kolonije predadu savezu naroda, koji će onda odrediti pojedine države, neka privremeno upravljaju tim kolonijama. Savez će naroda dakle biti vrhovni gospodar tih zemalja, a upravljati će njima one države, kojima ih on doznači. Može li se zamisliti pravednijeg i pametnijeg načina, da se riješi to teško pitanje? Da je tu sama Evropa odlučivala, teško da bi se bili složili. Naprotiv se sada pokoravaju svi Wilsonu i svi su sretni, što se je našao čojek takva uma i poštenja, da može da riješi sva i najteža pitanja na zadovoljstvo svijetu. Ovo isto vrijedi i za zemlje nekadašnje Turske. Ona se je pokazala nedostojnom i nesposobnom, da upravlja svojim narodima.

Naravno da ta pitanja nijesu još sasvim raspravljena; za sada su tek nabačene glavne misli, a na dobrom temelju može se uvijek da dogradi jaka zgrada. Nakon toga prešla je konferenca na ispitivanje raznih spornih pitanja o uredjenju granica.

Tako je do sada ispitan spor izmedju Čeha i Poljaka, izmedju Srba i Rumunja u Banatu, izmedju Grka i Talijana.

Konferenca postupa ovako poprilično: Ispita želje i razloge jedne i druge stranke, a onda izabere posebnu komisiju, koja ima da prouči cijelo pitanje i da onda podnese izvještaj cijeloj konferenciji, koja će odlučiti i to po načelima o slobodi naroda, kako ih je postavio Wilson.

Politički pregled.

Stanje u Rusiji ne može ni danas još nitko da prosudi točno i ispravno, jer nemamo nikakvih vijesti. Boljševici su na vladi već od oktobra 1917 i drže u rukama veći dio evropske Rusije, koju nastavaju Velikorusi. Naprotiv se je Ukrajina proglasila neodvisnom držeći se cijelo vrijeme u borbi proti boljševicima. U Sibiriji izgleda, da su jedini gospodari dva ruska generala — Denikin i Ščerčev, a rade i nastoje sve moguće, kako bi skršili moć vlade sovjeta ili boljševika. Od Rusije je otpala na sjeveru nekadašnja kraljevina Finlandia, a na zapadu prema Njemačkoj: Poljska, Litva, Kuronska i Estonska, koje se takodjer brane i to s dobrim uspjehom proti boljševizmu. Usprkos toga, što vlada sovjeta ne pušta nikakvih vijesti u Europu, možemo da mirne savjesti utvrdimo prema kazivanju onih, koji dolaze iz Rusije važne činjenice i to 1). da su bolševici po svome broju u maloj manjini; 2). da vladaju terorom strijeljajući svakog onog, tko im se ne pokorava; i 3) da i sami uviđaju svoj teški položaj s razloga, što su odsječeni od cijelog svijeta i što svoj program o nacionalizaciji svih dobara i ukinuću privatnog vlasništva ne mogu praktično da provedu.

U Njemačkoj je borba umjerenih socijalista i građanskih stranaka proti boljševicima i nezavisnim socijalistima, koji su poput onih ruskih kušali silom da dođu do vlasti, svršila tako, da su ovi posljednji ostali potučeni u bojovima na ulici, gdje su platili životom i dva njihova vođe, a kašnje i u izborima, koji su provedeni za Narodnu skupštinu. Na vladi su sada oni socijalisti i građanske stranke, koje se drže načela, da vlada onaj, koji ima većinu, da se ne smije dozvoliti, da manjina nametne svoju volju većini, da je i ona skupa s kaizerom odgovorna za rat, jer da je uvijek odobravalala sve, što je njegova vlada htjela, a time samo produživala rat. Po onome, što se do sada vidi, usprkos tih teških optužaba sa strane boljševika proti vladi, jasno je, da je uzaludan svaki pokušaj po ruskom uzoru.

U Francuskoj nema drugih političkih djelovanja osim konferencie u Parizu, a u Parizu radi cijela Francuska.

U Engleskoj, su poput Francuske koncentrirana sva nastojanja oko mirovne konferencie.

U Italiji cijela štampa i javno mnijenje prate razvitak rada mirovne konferencie u očekivanju, da dođe na pretres i Jadransko pitanje, koje naravno pobuđuje najviši interes. Nakon žestoke novinske borbe za i proti aneksiji Dalmacije i Tirola, koja je potrajala skoro 2 mjeseca, nastupio je sada među strankama djelomični mir nametnut od samog razvitka političkih prilika.

Jugoslavija je do sada pokušala na mirovnoj konferenci, da uredi svoj spor s Rumunjima radi Banata. Doći će do sporazuma, jer je jedna i druga stranka spravi, da popusti ondje, gdje prestaju njezine etničke granice.

Princ je Aleksandar stigao ovih dana u Pariz gdje ga je dočekaio predsjednik francuske republike s mnogim ministrima i predsjednik delegacije Pašić s Trumbićem i Vesnićem. Na poklon mu je izašlo odaslanstvo vojničke škole Saint-Cyr, jer je nekada i kralj Petar I. bio pitomac toga zavoda. U počast princa priredio je predsjednik republike diner, kojem su prisustvovali uz mnoge ministre i maršali Foch i Petain.

Grci su ovih dana raspravljati svoj spor Talijanima radi granica. I taj će se po svoj prilici sporazumno izgladiti, jer ni jedna ni druga stranka nije pretjerana. Koncem ovog mjeseca Grčka će demobilizirati.

Vijesti iz grada i okolice.

„Glas Naroda“ počima da izlazi u doba, kad se na mirovnoj konferenci u Parizu raspravlja i odlučuje o tolikim važnim pitanjima svjetske politike,

Slučajno baš u to isto doba ostaje cijeli ovaj kraj bez ikakvih novina, jer je po naredbi Nj. Pr. podadmirala Milla, upravitelja i vojničkog vrhovnog zapovjednika ovog okupiranog dijela Dalmacije zabranjeno dolaženje i kolanje novina, štampanih u bilo kojem jeziku, koje dolaze iz područja bivšeg Austro-ugarskog carstva! Ostajemo dakle upućeni je-

dino na talijanske novine. Ali kako naš narod, osobito težak, ne može da ih čita, jer ne poznaje jezika, a osjeća potrebu, da koju novinu čita, to smo se odlučili, da sami izdajemo list, u kojem ćemo mu nastojati da dademo ono, što je prije nalazio u drugim novinama

Sigurni smo, da će naš svijet dočekati svoj „Glas“ veseljem, spravan, da za nj doprinese, što bude trebalo jer mu je poznato, da ovakva poduzeća zahtjevaju novčanih žrtava. Okupimo se oko svog „Glasa“, jer će ga se čuti baš ondje gdje mi hoćemo.

„Jugoslavenski Sokol“ u Šibeniku postoji već od dana, kad je Austrija nestala. Nestalo nje, nestalo naše najveće zlo. Prva nam je misao poletila na naš „Sokol“, da ga oživimo pa da nam bude ono, što je svima Slavenima: dika i ponos. Nijesmo ni čekali, da čujemo kako će uprava saveza krstiti svoje sokolove, - mi smo ga krstili „jugoslavenski“ i pogodili smo! Svi se naši sokolovi sada tako zovu! Napreduje tako lijepo, da je svima na veselje! Na žalost ne može, da razvije svoju pravu djelatnost zbog prilika, u kojima se nalazimo, ali vjerujemo, da će naš „Sokol“ znati i moći da to nadoknadi, kad jedan put nastupa normalna vremena. Ima do sada više stotina članova tako da uprava ne može da nađe načina, kako da obavjesti svoje članove, kad se ima da priredi koja zabava. Blagajnik našeg „Sokola“ sa svim svojim sakupljačima ima toliko posla oko sa-

kupljanja članarine, da ne može ni da dođe do svakog člana pa zato moli, da se gg, članovi, kojima ne dođe, izvole potruditi do njega u „Sokolu“, gdje prima svaku večer od 6—9 sati.

U zadnje vrijeme izgubio je grad više svojih znanaca i prijatelja-građana. U ovdješnjoj pokrajinskoj bolnici preminuo je financijski tajnik Antun Krekić, čiji je šura vjenčao kćer Nikole Pašića, sadašnjega predsjednika mirovne delegacije za kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca. Za sprovodom se je našlo mnogobrojno građanstvo, a zbor „Sokola“ otpjevao je dva puta tužaljku.

Obitelj Grubišić Jerka zadesila je teška nesreća gubitkom mladog im sina Jose, na čiju je uspomenu doprinijela 400 K u fond „Jugoslavenskog Sokola“, čija uprava zahvaljuje i ovim putem uz iskaz najdubljeg saučešća.

U subotu je preminula Tonka Škarica rođ. Iljadica, starica majka našeg Dane, koji je odmah u početku rata prebjegao srpskoj vojsci i borio se u njezinim redovima kroz cijelo vrijeme rata. Laka joj zemlja, a obitelji naše iskreno žalovanje.

Umro je trgovac Šupuk Stipe, član stare šibenske porodice, u narodnoj borbi uvijek istaknut, a u zadnje vrijeme povučen zbog žalosti nad gubitkom sina Aleksandra, koji mu je poginuo u ratu.

Tisak: PUČKE TISKARE — ŠIBENIK.

JADRANSKA BANKA

podružnica ŠIBENIK Središnjica TRST.

Podružnice: Beč, Dubrovnik, Kotor, Ljubljana, Metković, Opatija, Split i Zadar.
Ispostava: Kranj

Dionička glavnica i pričuve **K 33,500,000**

Bavi se svim bankovnim i mjenjačkim poslovima.

Marko Stojić

prodaje:

Veću partiju višnjaka od 11:2°

-- alkohola od ljetine 1918. --

Nekoliko kvintali žice debljine

br. 16.

80 m. cijevi od kaučuka za štr-

caljke ili slične rađe.

JOSIP JADRONJA ŠIBENIK

Dalmacija

Trgovačko pomorski poveljeni mešetarski Ured

Otpremnička i agenturna poslovnica utemeljena

God. 1906.

nabavlja trgovcima jestvenu, tkanenu i ostalu svakovrsnu robu, preuzimlje razprodaju svih dalmatinskih proizvoda, posjeduje zastupstva za špediterske poslove u svim većim mjestima tu i inozemstvu.